

พินิต
พินิต
ของ
อิสรีย์
บันทึก
บันทึก

illust : MOOKCHU080 story : the neoclassic

ອົງກົດ ໑

ສະມຸກສະກາມ

หนึ่ง

วันที่ฉันทราบว่าคุณพ่อจะกลับบ้านเป็นวันเดียวกับที่ฉัน
ได้ยินข่าวว่าพวกญี่ปุ่นยกพลขึ้นบกทางภาคใต้พอดี

ฉันได้ยินแม่ ๆ ในครัวถกกันว่าคงถึงเวลาแล้วที่ประเทศเรา
จะเข้าร่วมสงคราม หลังจากวางตัวนิ่งเฉยมาเป็นระยะเวลาหนึ่ง
ในขณะที่หลายประเทศในโลกถล่มกันเสียยับ ไม่กี่วันก่อนคุณแม่เอง
ก็เพิ่งได้รับจดหมายจากเพื่อนสมัยเรียนซึ่งปัจจุบันเป็นพยาบาลอยู่ที่
ประเทศออสเตรเลีย ความว่าสามีชาวยิวของหล่อนถูกพาขึ้นรถไฟไป
‘รวมตัว’ ยังสถานที่หนึ่ง ในขณะที่ตัวหล่อนเองก็ตกอยู่ในสถานะกิลิน
ไม่เข้าค่ายไม่ออกในฐานะภรรยา คุณแม่เล่าให้ฉันฟังเพียงเท่านั้น
ก่อนไล่ให้ไปเล่นที่ไหนก็ได้ ฉันจึงตัดสินใจวิ่งไปดูคนตกปลาที่ริม
แม่น้ำแม่กลอง แล้วก็ต้องมาได้ยินเรื่องสงครามอยู่ดี แต่ละคนยังไม่
ทันจะหย่อนเบ็ดลงน้ำด้วยซ้ำ

อันที่จริงฉันไม่สนหรอก ไม่ใช่เรื่องของฉัน ฉันอายุย่างสิบหก
ปี ถือว่ายังเด็กเกินกว่าจะรู้ว่าป็นฆ่าคนจริง ๆ ได้อย่างไร วัน ๆ ฉัน
เอาแต่เที่ยวเล่นและรอคอยการไปเรียนต่อที่อังกฤษ ตามที่คุณพ่อ

เคยสัญญาไว้ว่าจะส่งเสียฉันหลังจากหมดวาระการทำงานกับคณะ
อุปทูตประจำอินเดีย นี่ถึงเวลาแล้ว ฉันจะได้สวมเครื่องแบบอดีต
ได้เรียนจบมหาวิทยาลัยสาขาเอกวรรณกรรมอย่างที่วาดฝันไว้ตั้งแต่
จำความได้ ฉันรอพบคุณพ่อตอนสิ้นเดือนนี้แทบไม่ไหว หากฉัน
เห็นหน้าท่านเมื่อไร นั่นหมายความว่าการผจญภัยของ **นายคริสต
จันท์สลัก** จะได้เริ่มต้นขึ้นเสียที

ฉันรักสมุทรสงคราม รักความคึกคักและความสดชื่นที่ช่วย
ส่งเสริมพลังให้จิตใจ ในขณะที่ทางคุณแม่นั้นตรงกันข้าม หรือไม่
ก็ถึงขั้น ‘เกลียด’ ด้วยซ้ำ คุณแม่ชอบพูดกรอกหูฉันเสมอว่าเพราะ
ผลพวงจากการปฏิวัติสยามเมื่อปี ๒๔๗๕ ครอบครัวคุณพ่อจึงต้อง
ถูกขับเปหิมาอยู่ถึงที่นี่ ฉันได้แต่นั่งฟังด้วยหูซ้ายทะลุหูขวา เวลานั้น
ฉันยังเด็กมาก จำได้ว่าพวกผู้ใหญ่สั่งให้มากี่มา รู้ตัวอีกทีฉันก็ลืม
ภาพพระนครไปเสียสิ้น

เจ็ดปีที่ฉันเติบโตมา ฉันเห็นแต่แม่น้ำแม่กลอง ตึกสีเบจ
ริมน้ำหลังนี้ต่างหากที่เป็นบ้านของฉัน และบ้านหลังเดิมนั้นก็ถูก
ยึดไปนานแล้ว ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะมานั่งโอดครวญนึกเสียดาย
ให้พูดกันตามตรงละครอดชีวิตมาได้ก็ดีแค่นั้นแล้ว ถึงแม้จริง ๆ แล้ว
จะไม่เคยมีความรุนแรงเกิดขึ้นเลยก็ตามที สุดท้ายอย่างไรแล้วคุณพ่อ
ก็ยังทำงานร่วมกับรัฐบาล เห็นได้ชัดว่าท่านไม่ใช่คนยึดติด ซึ่งต่าง
จากคุณแม่ที่เป็นคนนอกโดยเนื้อแท้อย่างชัดเจน

คุณแม่เป็นลูกคนจีนที่มาจากชนชั้นแรงงาน หน้าตาจึง
ค่อนข้าง ‘หมวย’ อย่างที่เขารู้ว่ากัน ผิวขาว ปากและแก้มชมพูจัด
โดยไม่ต้องแต่งเติม ท่านถูกยกให้บ้านคนรวยตั้งแต่ยังเล็ก ๆ ได้รับการ
ส่งเสียเลี้ยงดูในฐานะลูกบุญธรรมถึงคนรับใช้ฉันได้ทุนเรียนหนังสือ
จนจบชั้นมัธยมฯ ต่อมาฉันอยู่กับลูกชายคนเล็กของบ้านที่อุปถัมภ์
ซึ่งก็คือคุณพ่อ และเด็กคนทีว่ำนั่นคือฉันเอง...ทั้งหมดฉันทราบเพียง
แค่นั้น ถ้ามขึ้นมาเมื่อไรก็ไม่เคยได้คำตอบที่มากกว่านี้ มีหน้าซ้ำ

มีแต่จะโดนเอ็ดทุกที มันเป็นประวัติศาสตร์ปริศนาที่ไม่มีวันได้รู้
ชัดเจนแจ่มแจ้ง ฉันจึงไม่ใคร่รู้อีกต่อไป

ฉันรักคุณแม่ แต่กลับไม่ค่อยสบายใจเท่าไรหากเมื่อไรได้รับการอบรม ท่านเป็นคนเข้มงวดมาก หากฉันทำผิดก็จะลงโทษด้วย
หวายจนเจ็บบวม ตอนยังเล็ก ๆ ฉันไม่เคยถูกตี หากทำผิดคุณพ่อจะเป็นฝ่ายคอยปราม ถึงดุแต่ก็จะพูดกันด้วยเหตุด้วยผล ท่านว่า
เรื่อง ‘ลงมือลงไม้’ แบบนั้นควรสงวนไว้เป็นหน้าที่ครูในโรงเรียน ซึ่ง
ก็จริง ฉันถูกครูลงไม้อยู่บ่อย ๆ และฉันก็ไม่อยากโดนคุณพ่อหรือ
คุณแม่ตีซ้ำในวันหยุดอีกแน่ มันทรมานใจเกินไปสำหรับเด็กคนหนึ่ง
ฉันอยากให้พวกท่านเป็นกำลังใจให้แก่กัน ด้วยเหตุนี้ฉันถึงเจ็บใจ
มากเมื่อวันหนึ่งคุณแม่ไม่ให้ออดอีกแล้ว ไม่ต้องพูดถึงคุณพ่อ พอ
โตหน่อย การกอดคุณพ่อต่อหน้าผู้ใหญ่หรือคนในบ้านกลับกลายเป็น
เรื่องไม่สมควร ซึ่งข้อนี้ฉันรู้ดีและพอเตรียมใจไว้บ้างแล้ว ยามคำคั้น
ฉันจึงมีเพื่อนเป็นหมอนข้างเพียงเท่านั้น บางคืนฉันก็หวนนึกไปถึง
วันเก่า ๆ ที่เคยได้กอดคุณแม่เป็นปกติ ฉันไม่อยากเป็นผู้ชาย ไม่สิ...

ฉันไม่อยากเติบโต

ฉันนับถือคุณพ่อ เพราะคุณพ่อเป็นทูตที่เก่งทั้งยังหล่อเหลา
ผิวดำสมชายชาตรี ท่านเจริญเติบโตในหน้าที่การงานในระยะเวลา
อันรวดเร็ว วันหนึ่งท่านแจ้งเราว่าจำเป็นต้องย้ายไปประจำ
การที่อินเดียเป็นเวลาห้าปี ฉันอยากตามไปด้วยใจจะขาด แต่กลับ
ถูกปฏิเสธด้วยเหตุผลว่าฉันยัง ‘เด็ก’ เกินไป ทั้งที่เวลานั้นฉันเอง
ก็อายุสิบเอ็ดปีเต็ม ท่านต้องการให้ฉันอยู่ดูแลคุณแม่ที่ต้องอยู่ตัว
คนเดียว ท่านจึงตั้งคณะเดินทางขึ้นมากลุ่มหนึ่ง อันประกอบไปด้วย
‘บุญเพ็ง’ คนรับใช้คนสนิทของท่าน พร้อมด้วยเมียที่ฉันเรียก
ชื่อติดปากว่า ‘ป้าจัน’ ซึ่งเป็นแม่ครัวมือฉมังอีกคนในครัวเรา รวมถึง
‘สร้อย’ และ ‘แขวน’ บุตรสาวและบุตรชายของคนทั้งสอง ซึ่งอายุ
สิบเก้าและสิบหกปีตามลำดับ

ฉันไม่สนิทกับสร้อย เพราะสร้อยไม่กล้าคุยกับฉันหรือแม่แต่จะสบตา อาจเพราะหล่อนเป็นเด็กไร้ใช้คนสนิทของคุณแม่ คุณแม่จึงกำชับไม่ให้เราสองคนใกล้ชิดกันเกินสมควร เวลาสร้อยเอาของว่างมารับรอง หล่อนจะรีบวางถาดแล้วถอยออกไปเป็นวาในชั่วพริบตาเดียว เอาแต่ยืนกุมมือ ก้มหน้า ก่อนจะหันหลังหายลับออกไปจากห้องที่ฉันอยู่เมื่อหมดหน้าที่แล้ว

คุณแม่เอ็นดูสร้อยมาก ถึงขนาดเอ่ยปากว่าจะยกสร้อยให้ตบแต่งกับลูกชายญาติสนิทของครอบครัวเรา ฉันแอบเห็นใบหน้าสดของสร้อยเมื่อหล่อนได้ยืนขำนั้น ในขณะที่ฝ่ายพ่อแม่หล่อนซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ เอาแต่ปลอบปล้ำดีใจกับความหวังดีของคุณผู้หญิงแต่ท้ายที่สุดแล้วแผนการนั้นเป็นอันต้องล้มเลิกไปเพราะคุณพ่อต้องออกเดินทางเสียก่อน

แต่ฉันกลับสนิทกับแขวนผู้เป็นน้องชาย เราเป็นเพื่อนเล่นกัน เขาเปรียบเสมือนพี่ชายที่ไม่เคยมีสำหรับลูกคนเดียวอย่างฉันในบ้านฉันไม่มีเพื่อน ฉันจึงมีแต่แขวนเป็นคู่หูมานานจนทำความไม่ถูก ทุกครั้งที่คุณแม่สั่งให้ฉันเขียนบัญชีรายรับเป็นตั้ง แขวงก็จะเข้ามานั่งใกล้ๆ แล้วชวนคุย บ้างก็ร้องเพลงให้ฟัง เสียงของแขวนเคยเพราะมาก แต่วันหนึ่งกลับกลายเป็นเสียงทุ้มๆ แดกๆ ที่ฟังแล้วรู้สึกเหมือนถูกข่มจากอันทพาล ฉันมารู้ทีหลังว่าแขวนแตกหนุ่ม ได้ยินจากปากป้าจางนั้นละ แกบอกด้วยว่าสักวันฉันก็จะมีเสียงแบบเดียวกัน ซึ่งนั่นก็ดี ฉันไม่อยากตามหลังแขวนนานนักหรอก

หลังจากนั้นฉันจึงกลายมาเป็นฝ่ายร้องเพลงให้เขาฟังแทน 'ไม่สนหรอกว่าไพเราะหรือไม่ แต่ฉันมั่นใจว่าอยากจะร้อง แล้วอยู่ๆ ฉันก็หยุดร้องขึ้นมาเองเสียดื้อๆ ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม อาจเป็นเพราะท่าทางของแขวน ฉันไม่สะดวกใจเลย ทำให้หวงคิดไปว่าตอนฉันฟังแขวนร้องเพลง ฉันได้ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ตาหวานยิ้มแบบนั้นหรือเปล่า พุดอะไรก็ไม่พุด...เอาแต่จ้องหน้ากันลูกเดียว ฉันฟังชาน

จนเกือบทำบุญซีเสร็จไม่ทันตามกำหนด

ด้วยเหตุนี้ฉันจึงเหงามากเมื่อทุกคนเดินทางไปอินเดียพร้อมคุณพ่อ การจะไม่ได้เจอหน้าคุณพ่อเป็นปี ๆ ย่อมเป็นเรื่องที่เหงาใจ แต่ถึงอย่างไรฉันก็คิดถึงทุกคนไม่ต่างกัน จะบุญเพ็ง ป้าจ่าน หรือท่าทางประหม่าเกินความจำเป็นของสร้อยก็ตามที่ รวมถึงแว่นเด็กหนุ่มที่ชอบร้องเพลงด้วย ฉันคงคิดถึงเขาแน่นอน...

คืนก่อนวันเดินทาง ขณะที่กำลังจะก้าวขาเข้าห้องนอน ฉันได้ยินคุณแม่กับคุณพ่อคุยกันเสียงดังออกมาจากห้องนอนใหญ่ที่อยู่อีกฟาก เสียงคุณแม่ต่างไปจากทุกครั้ง ฉันได้ยินแล้วไม่สบายใจ ท่านพูดถึงเรื่องสัญญาที่คุณพ่อเคยให้กันไว้เมื่อ ‘วันวาน’ ฉันไม่รู้ว่สัญญานั้นคืออะไร แต่คุณพ่อคงจำได้ดี เพราะท่านรับปากคุณแม่ด้วยน้ำเสียงแน่วแน่ น้ำเสียงเดียวกับที่ท่านเคยสัญญากับฉันว่าจะส่งไปเรียนที่อังกฤษเมื่อถึงเวลาเหมาะสม

“อย่ากังวลไปเลย ถึงไม่ได้แต่งงานกันเป็นเรื่องเป็นราว แต่ฉันก็ยกคุณโชมเทียบเมียหลวง ฉันมีหล่อนคนเดียว ไว้วางใจให้ดูเรื่องในบ้าน ให้เลี้ยงลูก พาออกหน้าออกตา คุณโชมยังไม่แน่ใจในความรักของฉันอีกหรือ”

ฉันไม่ได้ยินอะไรหลังจากนั้นอีกจึงรีบเข้าห้องนอน

ยังไม่ทันดับไฟล้มตัวลงนอนก็ได้ยินเสียงเคาะประตูเบา ๆ ฉันค่อนข้างกลัว เพราะตรงโง่งมมืดหมดแล้ว แต่เมื่อได้ยินเสียงเคาะอีกครั้งฉันจึงมั่นใจว่าไม่ได้หูฟาด จึงกล้าใจเดินไปเปิดประตู แล้วก็เห็นใบหน้าของแว่นภายใต้แสงนวลสลัวของตะเกียง...ไม่เข้าใจว่าทำไมฉันถึงดีใจขึ้นมา ลืมความกลัวก่อนหน้านี้ไปหมดสิ้น

แว่นขอคุยกับฉันเป็นการส่วนตัวที่ทำน้ำ เมื่อไปถึงเราสองคนเฝ้าแต่นั่งฟังเสียงคลื่นแม่น้ำแม่กลองกระทบริมฝั่งโดยแทบไม่มีใครพูดจาอะไรสักคำ แต่แว่นก็ยังคอยช่วยปิดยุงให้ฉันเป็นระยะ ก่อนแยกย้ายกันไปนอนเขากระซิบกับฉันว่า

“ผมจะเขียนหาคุณคริสต์ทุกสัปดาห์”
...และเขวนก็ทำจริงอย่างที่ปัญญาณ เขาเขียนจดหมายถึงฉัน
ไม่เคยขาดเป็นเวลาห้าปี

สอง

เมื่อสิ้นเดือนมาถึงฉันจึงอารมณ์ดีเป็นพิเศษ ฉันพับจดหมายฉบับสุดท้ายที่แขวนเขียนมาถึงเก็บเข้าซอง หลังจากทีอ่านมันทวนซ้ำอีกรอบไล่มาตั้งแต่ฉบับแรกที่ได้รับ รวมถึงจดหมายที่คุณพ่อส่งให้ฉันเป็นการส่วนตัวเช่นกัน ฉันพบว่าฉันได้รับจดหมายจากแขวนเป็นร้อยฉบับ ขณะที่ของคุณพ่อก็มีเพียงหลักสิบเท่านั้นเอง ฉันคิดว่าคุณพ่อคงส่งจดหมายให้คุณแม่มากกว่า ซึ่งนั่นเป็นเรื่องที่ถูกต้องแล้ว

เราตื่นกันแต่เช้าตรู่เพื่อเตรียมงานเลี้ยงต้อนรับ อันที่จริงก็ไม่ใช่งานเลี้ยงอย่างเป็นทางการ แต่เป็นการร่วมรับประทานอาหารของบุคคลที่บ้านเรารู้จักมักจี่เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนคุณพ่อคุณแม่ บรรดาญาติๆ ที่รักดีต่อกัน (คุณแม่กล่าวอย่างนั้น) ซึ่งแน่นอนว่างานเช่นนี้จะขาด ‘ป้าเฮียงฮุย’ ไม่ได้ ท่านเป็นฮีโร่สำหรับทุกคนเลยเสมอ

ป้าเฮียงฮุย (祥慧) เป็นสาวใหญ่ ไม่ได้แต่งงาน แต่ยังสวยแซ่อย่างกับสาวรุ่นๆ ไม่มีผิด ท่านเป็นพี่สาวแท้ๆ ของคุณแม่ แล้วชอบ

เรียกกันว่า “อีหฺมฺย! อีหฺมฺย!” ซึ่งมาจาก ‘หฺมฺยหลี’ (美丽) อันเป็นชื่อดั้งเดิมก่อนที่คุณแม่จะเปลี่ยนมาเป็น ‘โชมภัทร’ หรือที่เด็กในบ้านเรียกกันว่า ‘คุณนายโชม’ อย่างที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ท่านบอกว่า คุณหญิง...หมายถึง*คุณย่า*...เป็นคนตั้งให้เมื่อขอมาเลี้ยง

ได้ยินว่าเรือเดินสมุทรของคุณพ่อจะเทียบท่าในเวลาสิบโมงเช้า กว่าจะเดินทางมาถึงบ้านก็คงตกเย็นใกล้ค่ำพอดี แต่ถึงอย่างนั้นในครัวก็เริ่มคึกคักตั้งแต่ยังไม่ทันเที่ยง คุณแม่สั่งแม่ๆ ในครัวให้เริ่มลงมือเตรียมสำหรับแต่หัววัน ประกอบไปด้วยอาหารทั้งคาวและหวาน หลากหลายเมนูชนิดที่เลี้ยงคนได้ทั้งสมุทรสงคราม จันเดินออกจากห้องนอนในเวลาเก้าโมงซึ่งถือว่าสายมาก แต่คุณแม่คงมัวแต่่วนจึงไม่มีเวลาเอ็ดตะโร จันดีใจเหลือเกิน

ยามนี้บ้านมีแต่เสียงอึกทิกปึงปึง จันพบว่าในครัวไม่มีพื้นที่ให้เด็กอย่างจันสักกระเปียดเดียว ในนั้นมีแต่ผู้หลักผู้ใหญ่ที่มีมือไม่ว่าง จันเห็นคุณแม่กำลังนวดแป้งในกะละมัง...*คงกำลังทำขนมฝรั่งอย่างที่คุณพ่อชอบ* ท่านเหลือบตาขึ้นมองกันหนหนึ่ง ใบหน้านิ่งสงบ ทว่าสดใสเกือบเห็นเป็นรอยยิ้ม จันขยี้ตาเพราะคิดว่าตัวเองตาฝ้า คุณแม่เคยยิ้มเสียที่ไหน ยิ้มหนสุดท้ายเห็นจะเป็นวันส่งคุณพ่อออกเดินทางไปอินเดียเมื่อห้าปีก่อนนั้นละ

ถัดจากคุณแม่ จันพบสาวสมาร์ตคนหนึ่งยืนพิงผนัง ป่าเสียงอยู่ยังสวयจนเข็ดฟันเช่นเคย ท่านสวมเสื้อพลัวลายดอกไม้สีแดงฉูดฉาด กับกางเกงเอวสูงรัดเข็มขัดทับจนเอวคอดกิ่ว จันไม่เคยเห็นท่านสวมกระโปรง ต่างจากคุณแม่ที่ยังนั่งขึ้นตลอดเวลาอย่างคนไทยยุคเก่า คุณป้ากำลังสูบบุหรี่ ท่านยิ้มกว้างทันทีเมื่อเห็นจัน ท่านพ่นควันพร้อมทั้งกวักมือเรียกหย้อยๆ ชวนให้เข้าไปหา มองเทียบกันจากตรงนี้จันกลับคิดว่าท่านอายุน้อยกว่าคุณแม่เสียอีก

“อาคริษฐ์ของป้า”

“พี่คะ อย่าสูบบุหรี่ต่อหน้าลูกหนูสิ”

คุณป้าทำหน้าตลกกับฉันสองคน เมื่อฉันเดินไปถึง ท่านก็ว่า งานที่ยังไม่ได้ให้ออกมาจากตู้เพื่อปีก้นบุหรี คุณแม่มองตาขวาง คุณป้าทำเพียงยกไหล่อย่างไม่สะทกสะท้าน คุณแม่จึงได้แต่ส่ายหน้า และนวดแป้งต่อไป

“ปิ่นลื้ออายุเท่าไรแล้วอาคริษฐ์”

“จะสิบหกปีแล้วครับ” ฉันตอบ และคุณแม่ก็รีบช่วยขยายความให้

“เดือนหน้าก็วันเกิดคริษฐ์แล้วค่ะพี่ ใกล้จบชั้นมัธยมฯ แล้ว”

“อยากได้อะไรละลูก โมเดลใหม่ เล่นเป็นหรือเปล่า จะเอารถ จะเอารือ บอกป้ามา! บอกป้ามา! ป้าหามาได้หมดเลย” เสียงนั้น โฟงผางตามประสาลูกหลานชาวจีนโพ้นทะเล

“อย่าตามใจมันเลยค่ะพี่ ประเดี๋ยวจะเคยตัว ปกติวันเกิดเรา แคใส่บาตรเท่านั้น”

“โอย อีหมุย! ให้ฉันได้คุยกับหลานมันบ้างจะได้ไหม ชัดอยู่เรื่อย ป้าดโล!” คุณป้าตวาด คิ้วขมวดเสียเป็นปม ทั้งยังยื่นเท้าสะเอว ประกาศศักดาไม่กลัวใคร ในขณะที่แม่ๆ ในครัวต่างก้มหน้าสลดกัน เป็นแถว ฉันเองก็เหมือนกัน

“หนูเกรงใจ ไม่กล้ารบกวนเงินพี่”

“เงินอ้าว...เอ่อ เงินฉันนะมีเยอะ แต่ในเมื่อไม่มีลูกไม่มีผัวให้ ช่วยใช้ มันจะเป็นประโยชน์อะไร ฉันแค่อยากตามใจคริษฐ์มันบ้าง อะไรกัน ลื้อ...โอย! ไม่สิ หล่อนเอานิสัยขี้เหนียวไม่เข้าทำยัดใส่หัว ลูกมันด้วยเหมือนกันรี” คุณป้ามักจะพยายามพูดอย่างไทยเมื่ออยู่ต่อหน้าคนอื่น เป็นเพราะไม่อยากให้คนเอาไปนินทากันได้ รวมถึงกลัวว่าน้องสาวที่บัดนี้เป็นถึงคุณหญิงคุณนายจะขายขี้หน้าเช่นกัน

“พี่คะ หนูไม่อยากชวนทะเลาะ วันนี้วันดี” คุณแม่หยุดมือชั่วคราว แต่ก็ยังไม่หันมา “แล้วทำไมหนูจะสอนมันประหยัดไม่ได้ คริษฐ์มันเป็นลูกหนู อย่างไรเสียทุกอย่างในบ้านหลังนี้ก็เป็นมรดก

ของมัน แต่ถ้าขึ้นติดนิสัยใช้เงินมือเติบแล้ววันข้างหน้ามันจะไปเหลืออะไร ยิ่งในเวลาศึกสงครามเช่นนี้ด้วยละก็”

“ยายโหม หล่อนหมกมุ่นแต่กับเรื่องที่ยังมาไม่ถึง ระเบิดมันจะมาถึงสมุทรสงครามหรือไงเล่า!”

“หนูวางแผนค่ะพี่” คุณแม่นวดแป้งอีกครั้ง “เอาเถิดค่ะ หนูรู้ว่าพี่มีเงินถุงเงินถัง หนูคงไม่มีสิทธิ์ก้าวกายอยู่แล้ว เพราะมันเงินของพี่”

“ก็สิ้นเรื่อง” คุณป้ามองค้อนทิ้งไว้วงใหญ่ แล้ววกกลับมาคุยกับฉัน เปลี่ยนอารมณ์เป็นคนละคน “...เรือแล้วกัน? ตกลงไหม”

ฉันจึงทำได้แค่พยักหน้า

ช่วงเย็นๆ แยกเรือก็เริ่มทยอยกลับบ้าน ส่วนใหญ่เป็นญาติและเพื่อนของคุณพ่อเกือบทั้งหมด ทางฝั่งคุณแม่ก็มีแค่ป้าเฮียงอยู่เท่านั้น และบัดนี้คุณป้าเปลี่ยนไปสวมชุดกระโปรงอย่างทางการ เพราะคุณแม่ยื่นกรานว่าหากจะร่วมงานคุณป้าก็ต้องทำตัวให้กลมกลืนอย่างที่สุด

โต๊ะอาหารถูกจัดบริเวณหลังบ้านบนลานโล่งของสนามหญ้าที่ติดกับแม่น้ำแม่กลอง ลมจึงโกรกเย็นสบายและบรรยาศดี ฉันยืนต้อนรับแขกใกล้แม่อยู่พักหนึ่ง แต่ไม่นานก็เกิดรู้สึกเบื่อจึงหนีไปเดินเล่นที่หน้าบ้านอีกฝั่งหนึ่งซึ่งติดกับถนน ใช้จังหวะที่ทุกคนไม่ได้สนใจป็นขึ้นไปนอนเล่นบนต้นเหลืองปริติยารว ฉันเห็นงูเขียวตัวน้อยเลื้อยผ่านกิ่งหนึ่งขณะกำลังนอนหนุนแขนตัวเอง คอยขังใจว่าจะกลัวดีหรือไม่ แต่สุดท้ายงูน้อยก็เลื้อยหายไป เป็นจังหวะเดียวกับที่ฉันได้ยินเสียงแตรรถอันคุ้นเคยของบ้านเรา

ขบวนรถที่ไปรับคุณพ่อคงมาถึงกันแล้ว แบ่งเป็นรถยนต์สองคัน คันหนึ่งใช้บรรทุกผู้โดยสาร และอีกคันใช้ขนข้าวของของคณะเดินทาง ฉันวิ่งตามรถคันที่สองไปติดๆ ขณะที่เห็นมันวนเลี้ยว

จอดที่วงเวียนเล็ก ๆ ใจฉันก็สั่นไม่หยุด

คุณแม่เดินลงมาต้อนรับถึงหน้าบ้านได้ คราวนี้ท่านยิ้มชัดเจน จนฉันรู้สึกมีความสุขไปด้วย รถคันที่สองเปิดประตูออกมาก่อน แล้วก็ปรากฏเป็นชายชราคนหนึ่งทีลงมาจากฝั่งข้างคนขับ ต้องใช้เวลาสักพักฉันถึงจะรู้ว่านั่นคือบุญเพ็ง แก่แก่ขึ้นมาก ถือว่าเข้าสู่วัยชราเต็มตัว ฉันรีบวิ่งเข้าไปหา ชะโงกหน้ามองเข้าไปในรถ กลับเจอแต่กระเป๋ากับโตะสีฟ้าใบ

“แขวนล่ะบุญเพ็ง”

“มันแวะไปหาเพื่อนที่พระนคร พรุ่งนี้เช้าจะตามมาครับ”

ฉันไม่ได้คิดไปเองแน่ ๆ สีหน้าของบุญเพ็งเหมือนกับว่าไม่ค่อยสะดวกใจที่เห็นฉันนัก

แล้วประตูรถคันแรกก็เปิดออก มียายแก่คนหนึ่งลงมาจากฝั่งข้างคนขับเช่นกัน นั่นคือป้าจัน แต่แปลกที่อยู ๆ หลอนก็ทำตาขวางใส่ฉันราวกับว่าจำกันไม่ได้ ฉันอาจโตเกินไป ไม่เหมือนภาพเด็กผู้ชายที่หลอนเคยเห็นก่อนเดินทางไปอินเดีย

แล้วก็มีคนออกมาจากเบาะหลัง เป็นหญิงสาวที่หน้าตาสะสวย และแต่งตัวอย่างดี ดวงตาของฉันลู่กวาวเมื่อหลอนยิ้มให้ นั่นคือสร้อยที่ต่างจากคนที่ฉันจำได้มากนัก บัดนี้หลอนเป็นสาวเต็มตัว แต่งตัวอย่างดีและมีรัศมีบางอย่างแผ่ออกมาอย่างพวกคนชั้นสูง คล้าย ๆ จะเทียบระดับคุณแม่ก็ยิ่งได้ แต่ยังไม่ทันไรก็มีผู้ชายตามหลังออกมา ฉันจำได้ว่าเป็นคุณพ่อตั้งแต่ยังไม่ทันเห็นหน้าชัด ๆ ด้วยซ้ำ

ฉันทำท่าจะเข้าไปไหว้ แต่กลับต้องชะงักเมื่อเห็นว่าท่านกำลังอึ้งอะไรไว้แบบบอก คุณพ่อเห็นฉันก็เอ่ยทักทาย พร้อมกับเผยเด็กทารกที่ท่านกำลังปลอมโยนประคบบประหม่มให้ดูเต็ม ๆ ตา

เสียงฮือฮาของแขกที่ยืนเรียงหน้ากระดานอยู่ที่หน้าบ้าน ทำเอาใจฉันโหวง ฉันรีบมองหาคุณแม่พร้อมสายตาแห่งความไม่เข้าใจ หวังจะฟังท่านให้คำตอบ แล้วฉันก็พบว่าท่านกำลังหน้าเสียว

หน้าใส ๆ บัดนี้ซัดเผือดราวกับไม่มีเลือดไปหล่อเลี้ยง ข้างกันคือป่า
เฮียงอยู่ที่ยกมือปิดปาก ก่อนลดลงมาแนบอก แล้วยื่นมืออีกข้าง
จับแขนน้องสาวที่กำลังฝืนยิ้มแสร้งว่ายินดี

สาม

ตลอดเวลาในงานเลี้ยงเต็มไปด้วยความกระอักกระอ่วน
ชนิดที่เด็กอย่างฉันยังรับรู้ได้ เหลือบมองหน้าคุณแม่ที่เรักพบแต่ความหวานอมขมกลืน แต่ท่านกลับยังฉิกยิ้มให้แก่แขกได้อย่างปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ต่างจากป้าเฮียงฮู่ยี่ที่แสดงออกชัดเจน ท่านทำพืดพืดบ่อยๆ จนคุณแม่ต้องคอยปราม ส่วนฉันที่ยังไม่รู้อะไรมาก จึงทำได้แค่กุมมือหนึ่งๆ เขาสั่งให้ทำอะไรก็ทำ

งานเลี้ยงจบลงเร็วกว่าที่คาด และตลอดเวลาคุณพ่อก็คลุกคลีอยู่กับสร้อยและทารกเป็นส่วนใหญ่ เมื่อปล่อยให้เด็กรับใช้เก็บกวาดสถานที่ ทุกคนก็ย้ายมานั่งรวมกันในห้องรับรอง ทุกคนในที่นี้หมายถึงทุกคน นั่นคือฉัน คุณแม่ และครอบครัวของสร้อย โดยมีป้าเฮียงฮู่ยี่นั่งอยู่ที่มุมหนึ่ง คอยแอบมองน้องเขยและเมียใหม่ด้วยความรังเกียจเป็นระยะ

สร้อยยังรู้ฐานะตนเองดีจึงถอยไปนั่งโซฟาอีกตัวหนึ่งกับพ่อแม่ตนเอง ปล่อยให้คุณแม่ของฉันนั่งข้างคุณพ่อที่โซฟาตัวใหญ่ สมฐานะ ฉันนั่งถัดไปข้างๆ มองคนพวกนั้นด้วยความรู้สึกประหลาด

เพราะก่อนหน้านี้พวกเขาเคยนั่งอยู่กับพื้น

“ฉันยังไม่ทันตั้งชื่อลูกหรรษา คลอดก่อนขึ้นเรือกลับมาไม่นาน
นี่เอง แม่สร้อยก็ไม่ได้คิดจะตั้ง บอกว่ารอให้คุณนายช่วยตั้งให้ดีกว่า”
คุณพ่อยิ้มกับทารก ทั้งที่กำลังพูดกับคุณแม่แท้ๆ แต่ไม่ได้มองหน้า
ท่านด้วยซ้ำ

ฉันรู้ว่าคุณพ่ออยากได้ลูกสาวมาตลอด

“ว่าอย่างไรละคุณเฒ่า”

คุณแม่ตัวดมมองสร้อยนิ่งๆ ฉันไม่แน่ใจว่าท่านคิดอะไร แต่
สุดท้ายก็เอ่ยปาก

“สงวาลัยดีไหมคะ”

“เพราะดี แม่สร้อยชอบไหมล่ะ”

“เป็นความกรุณาเหลือเกินค่ะคุณผู้หญิง” สร้อยยกมือไหว้
ท่วมหัว บัดนี้หล่อนไม่ใช่เด็กรับใช้คนสนิทของคุณแม่อีกต่อไปแล้ว
“ขอบพระเดชพระคุณค่ะคุณผู้หญิง”

คุณพ่ออารมณ์ดีมากเมื่อเห็นเมียทั้งสองคนคุยกันดี ซึ่งฉัน
เองก็ไม่รู้นั่น ‘ดี’ อย่างที่เห็นหรือไม่ ผู้ใหญ่คุยกันในเรื่องที่ฉัน
ไม่สนใจอีกสักใหญ่ ไม่นานคุณพ่อก็เริ่มพูดคุยกับฉันบ้าง

“เรียนชั้นไหนแล้วศรีษะ”

“จบชั้นมัธยมฯ แล้วครับคุณพ่อ” ฉันตอบ

“อ้าว แล้วไม่คิดจะเรียนต่อหรือไง”

ยังไม่ทันตอบ คุณแม่ก็เอ่ยกับคุณพ่อเสียก่อน “ลูกรอคุณค่ะ”

“จะมารอเรื่องอะไร ไม่เรียนแล้วจะทำอะไรต่อ” คุณพ่อขมวด
คิ้ว แต่พูดด้วยเสียงเบาเพราะกลัวทารกจะตื่น “ไม่เหมือนไอ้แขวน
มันเคยมาพูดกับฉัน ถามว่าระหว่างคอยรับใช้จะขอเรียนด้วยได้ไหม
ฉันเห็นความตั้งใจจึงช่วยส่งเสียให้เรียนจนจบ ค่ะแนบดีเสียด้วย”

“จบมัธยมฯ หรือคะ” คุณแม่ถาม

“ตอนแรกส่งเรียนต่อแค่มัธยมฯ ชั้นสูง แต่ฉันยังต้องอยู่อินเดีย

อีกหลายปีก็เลยให้เข้าวิทยาลัยกฎหมาย ที่โน่นมีเปิดสอน เพื่อมันจะช่วยบ้านเราได้บ้าง”

ฉันตกใจมาก เรื่องนั้นฉันไม่เคยรู้มาก่อน แว่นไม่เคยเขียนเล่าเรื่องนี้ในจดหมาย ปกตินอกจากเราจะถามสารทุกข์สุกดิบตามประสา แว่นมักจะแต่งกลอนเพราะๆ หรือเล่าเรื่องสนุกๆ ของวิถีชีวิตผู้คนในอินเดียให้อ่านเท่านั้น ไม่เคยมีสักคำหรือสักประโยคที่เขียนว่าเขาได้โอกาสเรียนต่อในประเทศที่เป็นอาณานิคมของอังกฤษ ประเทศที่ฉันฝ่าฝืนมาโดยตลอด

ซึ่งนั่นก็ไม่แปลกใจ...เพราะคุณพ่อเองก็ไม่เคยเล่าว่ามีลูกใหม่กับสว้อยเหมือนกัน

แต่นอกเหนือจากอาการตกใจกับข่าวใหญ่ที่ได้รับ ฉันเกิดเจ็บขึ้นมาในอกเสียอย่างนั้น ฉันรู้สึกวาทังคุณพ่อและแว่นต่างรวมหัวกันหักหลัง แม่นั้นไม่ถูกต้องนัก แต่ฉันกลับคิดอย่างนั้นจริง ๆ

“ว่าอย่างไรละ จะกลับไปเรียนเมื่อไร วันๆ มันทำอะไรบ้าง คุณโชม ถึงไม่คิดจะเรียน”

“ก็...” คุณแม่ก้มหน้า “อ่านหนังสือ เขียนหนังสือ กับช่วยดิฉันทำบัญชีค่ะ”

“เอะ? มันได้อย่างไร! โตเป็นคนหนุ่มยังจะมาหมกมุ่นกับอะไรหยาบหยาบอยู่ได้ มันไม่ใช่หน้าที่! ไม่สมชายชาติตรี! อะไรกัน! มันเคยคิดจะเล่นกีฬาออกกำลังใดๆ บ้างไหมหือ หรือคุณโชมเอาแต่ประคบประหงมมันอยู่แต่ในบ้าน สุดท้ายกลายเป็นลูกแหงะขึ้นมาละก็ไม่ต้องแปลกใจนักหรอก”

ฉันใจสั้น พร้อมกันนั้นคือความโกรธ ฉันไม่นึกเลยว่าความเป็นชายจะเต็มไปด้วยเรื่องมากมายที่ฉันรังเกียจ ผิดหรือที่ฉันอ่านหนังสือ ผิดหรือที่ฉันช่วยแม่ทำบัญชี ผิดหรือที่ฉันเลือกจะอยู่ในบ้านมากกว่าตราบาตรำรำแดง

คุณพ่อมองฉัน พร้อมกันนั้นก็ถอนหายใจได้ “หรือเราจะ

ส่งมันไปเรียนประจำที่พระนครตีคุณโหม

“ตามใจคุณพี่เถิดค่ะ”

“อย่างนั้นก็ตามนี้ เตรียมตัวให้ดี สักอาทิตย์หน้าไปพระนคร
ฉันจะไปฝากฝังกับครูใหญ่ให้”

ฉันที่เจียบอยู่นาน และตัดสินใจพูดออกไป ฉันทนไม่ไหวอีก
แล้ว

“แต่คุณพ่อสัญญาว่าจะส่งผมไปเรียนที่อังกฤษ ผมเองก็รอ”

ทั้งห้องเจียบสงัด มีเพียงฉันที่นั่งตัวสั่นและมองคุณพ่อ
ไม่วางตา ฉันเห็นสายตาของคุณพ่ออย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน
แต่ฉันไม่กลัว ฉันแค่กำลังทวงสิทธิ์ของฉัน สิทธิ์ที่ฉันควรจะได้

“อังกฤษอะไรเล่าคริษฐ์ ทั้งโลกเขายิงกันโครมคราม จะไปเรียน
กับลูกระเบิดหรือไง”

“แต่คุณพ่อพูดไว้อย่างนั้น คุณพ่อเคยสัญญากับผมแล้ว” ฉัน
ย้ำคำเดิม

“คริษฐ์เอ๊ย ถึงคิดจะทำก็ทำไม่ได้หรอก ประเทศเราเพิ่งเข้า
กับฝั่งไหน อยู่แต่บ้านกับแม่ ไม่เคยรู้ข่าวบ้างรี โชคดีแค่ไหนที่ฉัน
กลับบ้านมาทันก่อนที่มันจะรุนแรงกว่านี้”

ฉันกำมือแน่น *ไม่เคย...นั่นไม่ใช่เหตุผลที่มีน้ำหนักรพอ* “อย่าง
นั้นก็ส่งผมไปเรียนที่ญี่ปุ่นสิครับ”

“คริษฐ์” คุณแม่เบี่ยงตัวมาหาฉัน วางมือลงบนตักเพื่อปราม
ให้ฉันสงบลง แต่ฉันไม่สน

“คุณพ่อผิดสัญญา ยอมรับมาเถิด”

“ไอ้หนู!” ท่านตวาดฉันเสียงดังลั่น จนทารกในอ้อมอกร้องจ้า
ขึ้นมา ทั้งที่ตั้งท่าจะขึ้นเสียงกับฉันก็กลับเจียบลงทันใด ท่านละ
สายตาจากฉันเพื่อก้มลงไปโอบทารก ฉันมองเด็กคนนั้นด้วยความ
สะอิดสะเอียน ฉันเจ็บปวดมาก ฉันยอมให้คุณพ่อดูดำดีกว่าเมินเฉย
กันเช่นนี้ มันร้ายแรงกว่าปะทะกันตรงๆ เสียอีก

ฉันลุกจากที่นั่ง ไม่สนใจอันหวังดีของคุณแม่อีกต่อไป ฉันเดินผ่านทุกคนพร้อม ๆ กับที่เริ่มรู้สึกจุกอยู่ในอก เมื่อก้าวผ่านประตูใหญ่ที่เชื่อมกับฝั่งแม่น้ำแม่กลอง น้ำตกที่ไหลนองพรั่งพรู โลกใบน้อย ๆ ของฉันถูกถล่มยับ คงไม่ต่างจากสนามรบที่กำลังระอุกันทั่วโลกในขณะนี้

ฉันสำนึกสถานะของตัวเองได้ในเวลานั้นทันที...ฉันไม่ใช่ลูกชายคนเดียวของคุณพ่ออีกต่อไปแล้ว

“หมุยเอ๊ย เขาเอาคนระดับเราเป็นเมียได้ เขาก็คว้านที่สูงหรือต่ำกว่าเรามาเป็นเมียได้อีกทั้งนั้น”

ป้าเอียงฮู้ยพุดกับคุณแม่ตอนที่เรามาส่งท่านขึ้นเรือกลับบ้านที่ธนบุรีในวันรุ่งขึ้น พุดเสร็จก็ถอนหายใจยาว ท่านตบหลังมีอันองสาวเพื่อปลอบใจ

“เฮ้อ! กูละคิดไว้แล้วเชียว มีอย่างที่ไหนไปทำงานถึงเมืองนอก เมืองนากลับไม่ยกเอาเมียตัวเองไป เผลอ ๆ ผัวเอ็งคงจะหมายตาอีสร้อยมานานซะตั้งแต่ก่อนไปแล้วม้าง!” คุณป้าเท้าสะเอว “มาถึงก็ทำลูกเมียขายหน้าแขก หน้อย ผัวเอ็งมันเหลือเกิน!”

คุณแม่หน้าเสียไปบ้าง แต่ก็ไม่ได้ือสาปากหนัก ๆ ของพี่สาวตนเอง ท่านสงวนท่าทีและสงบปากสงบคำมาตั้งแต่เมื่อเย็นวาน

“กลับบ้านเถอะพี่ ขอบพระคุณจริง ๆ ที่เดินทางมาหาตั้งไกลปานนี้”

“เออ! กลับอยู่แล้วละ ไม่อยากจะอยู่นักหรืออีกบ้านหลังนี้ แกก็ดูแลตัวดี ๆ ครัวสุดูแลแม่ด้วยละ รู้ไหมลูก”

“ครับคุณป้า” ฉันตอบรับอย่างนั้น แต่ยังไม่ทันไ้เวลา คุณแม่ก็ยื่นบางสิ่งบางอย่างให้คุณป้าเสียก่อน

“อะไร”

“เงินจะ เห็นพี่พูดว่าจะทำโรงน้ำแข็งไม่ใช่หรือ” เมื่อคุณแม่

เห็นว่าพี่สาวเท้าสะเอวตั้งท่าจะอาละวาดกรี๊ดขี้แข็ง “หนูรู้ หนูรู้ พี่มีเงิน แต่หนูอยากร่วมลงทุนด้วย เพื่อวันข้างหน้าเกิดอะไรขึ้น... คริษฐ์จะได้มีที่ไป”

“พูดอะไรของลื้อ อีหุ่ย!”

“รับไว้เถอะ หนูขอร้องนะ” คุณแม่ยึดธนบัตรปิกนั้นลงในมือของคุณป้า ฉันคะเนด้วยสายตาคิดว่าคงเยอะพอๆ “ไม่ต้องมีพิธีรีตองหรอก แค่ขอมีส่วนร่วมเพียงเท่านั้น พี่ไมโกงหนูแน่ เราสองพี่น้องรู้ไส้กันดี หวังเพียงว่าเงินก้อนนี้จะช่วยให้พี่เมตตาคริษฐ์มันบ้างในอนาคต”

“อีหุ่ย! อีเวอร์เอ๊ย! ถ้าเตี้ยมออยู่มีหวังลุกขึ้นจากฮวงซุ้ยมาพาดลื้อแน่!” คุณป้าทำท่าจะเงี้ยว แต่แล้วก็พืดพืดเก็บไว้ข้างตัว “ไอ้คริษฐ์มันก็หลานฉัน สุดท้ายเป็นอย่างไรฉันก็ไม่ทิ้งมันหรอก ไม่ทิ้งทั้งมันทั้งลื้อนั่นละ โอตครวญนักเดี๋ยวลื้อกลับไปพร้อมกันทั้งแม่ทั้งลูก”

“หนูขออยู่ที่นี้แหละพี่ จะเกิดอะไรขึ้นกับหนูนะไม่เท่าไร หนูห่วงลูก หากเขาไม่เอาหนูแล้วจริง ๆ ก็จะไปอยู่บ้านเดียวกับพี่ขอแค่ให้เขารับคริษฐ์มันไว้ ส่งเสียเลี้ยงดูให้เรียนจบมีงานทำก็พอ”

คำพูดนั้นทำให้ป้าเอียงฮุ่ยส่งบลงไปบ้าง คุณป้าถอนหายใจยาวอีกหน แล้วก็ทำหน้าเอือม ฉันจำสีหน้านั้นติดตา เป็นครั้งแรกที่ฉันเห็นคุณป้าร้องไห้ น้ำตาไหล พานให้คุณแม่ชาบซึ่งนำตาลอ่อขึ้นมาเหมือนกัน

“เอาเถิด อย่างไรก็ส่งข่าวบ้างละอีหุ่ยเอ๊ย ฉันจะเก็บเงินไว้ให้ ไม่ใช้หรอก เรื่องลงทุนนะลืมได้เลย ยิ่งโรงน้ำแข็งก็เป็นกิจการครอบครัว ลื้อไม่ต้องกังวลอะไรทั้งนั้น”

“ขอบคุณจ๊ะพี่”

“ไปแล้วนะ ร่ำลากันไม่เสร็จสักทีละวะ” ป้าเอียงฮุ่ยเข่าบ่า คุณแม่รวมถึงฉัน คุณป้าจับแก้มฉัน และฉันก็เห็นไบหน้าสะท่อน

ความเวทนาเต็มสองตา ฉันเดินตามไปส่งคุณป้าถึงเรือ ไม่ลืมจะยกมือไหว้เป็นครั้งสุดท้าย

ฉันเดินกลับมาหาคุณแม่ หวังจะเดินเข้าบ้านพร้อมกัน แต่คุณแม่คว้ามือฉัน ร้องเหมือนกับไม่ต้องการให้ไป สายตาของท่านเหม่อลอย ทอดมองออกไปยังอีกฟากฝั่งของแม่น้ำแม่กลองที่ไม่รู้ว่ามีอะไรอยู่ตรงนั้น คุณแม่จุดแขนฉันให้นั่งลงยังขั้นบันไดที่ทอดลงไปสู่ท่าหน้าของบ้านเรา

“อยู่กับแม่ตรงนี้สักพักนะศรีษู้”

เป็นอีกครั้งในรอบยาวนานที่ฉันได้มีโอกาสกอดคุณแม่ แต่ท่านก็ไม่ยักร้องไห้ แม่เสียใจแค่ไหนคุณแม่ก็ไม่เคยร้องไห้จริง ๆ ซึ่งนั่นเป็นเรื่องปกติของท่านเสมอ สำหรับท่านการเงียบคือวิธีรับมือต่อทุกสถานการณ์ คุณแม่ไม่เคยแสดงออกอย่างชัดเจนว่าดีใจหรือเสียใจต่อสิ่งใด...ที่จริงตอนเด็ก ๆ ฉันก็ไม่เคยเห็นคุณแม่พูดหรือแสดงความเห็นใด ๆ หากมีคุณพ่ออยู่ในบ้านหลังนี้

และบัดนี้คุณพ่อได้กลับบ้านแล้ว

ฉันไม่รับทั้งอาหารมื้อเช้าและอาหารมื้อกลางวัน หนึ่งเลย
คือกินอะไรไม่ลง รวมถึงไม่อยากร่วมโต๊ะกับครอบครัวของสร้อย แม้บุญเพ็งจะดีกับฉันมากที่สุดก็ตาม ในขณะที่สร้อยยังพอแสดงความเกรงใจคุณแม่และฉันอยู่บ้าง แต่กับป้าจานกลายเป็นผู้หญิงที่ฉันไม่รู้จัก

ป้าจานเคยเป็นคนใจดีและยิ้มแย้มกับฉันเสมอ แต่เดี๋ยวนี้เอาแต่ถลึงตามองกันอย่างไรเหตุผล ฉันแอบเห็นว่าเขานี้แกล้งงานในครัวแทนคุณแม่ แม่แม่ ๆ ในครัวจะแสดงออกว่าไม่สบายใจชัดเจนแต่ก็ไม่ชัดเจน ป้าจานแกล้งให้เหตุผลว่าตอนอยู่อินเดียคุณพ่อกินแต่ฝีมือแกล้งกิน คงไม่ถูกปากหากอยู่ ๆ จะเปลี่ยนรสชาติกะทันหัน คุณแม่จึงต้องยอมถอยออกมา ฉันไม่เข้าใจสักนิดเดียว ไม่เข้าใจว่า

ทำไมคุณแม่อถึงต้องยอม และไม่เข้าใจด้วยว่าเพราะอะไรป่าจนถึงกลายเป็นคนใจร้ายขึ้นมาเสียดื้อ ๆ

ฉันจึงตัดสินใจหนีมานั่งทอดถอนใจอยู่ที่โรงเก็บเรือหลังบ้านที่นี้สงบ ฉันมักใช้เป็นที่พักผ่อนเวลาต้องการอยู่คนเดียว ปกติจะมีลุงมั่งมีขี่เมาคอยนั่งเฝ้า แต่วันนี้เแกเมาแต่หัววัน นอนเอยังกระเเท่เอยู่บนเปลแขวนและกรนดังสนั่นหวั่นไหวโดยไม่รู้สึกตัว แต่นั่นก็ทำให้ฉันสบายใจเพราะไม่ต้องกังวลว่าจะถูกรบกวน คนเมาจนผล็อยหลับปลุกเเท่เไรก็ไม่ตื่นหรรอก

ฉันนอนกอดตัวเองอยู่บนเรือเแจที่จำได้ว่าช่วยต่อกับคุณพ่อเอาแต่เมองเพดานโรงเก็บเรือและปล่อยเให้เวลาเไหลไป แล้วสิ่งทีฉันกังวลก็เกิดขึ้นจนได้ ฉันหิวจนท้องร้องเสียงดัง ฉันพอจะมีเงินติดตัวอยู่ประมาณสิบบาท คิดขึ้นมว่าจะนั่งเรือโดยสารไปหาขนมกินที่ตลาด หรืออาจข้ามฝั่งไปวิ่งเล่นแถวโน้น คิดได้แล้วฉันก็รีบเดินไปยังท่าหน้าทันทเีเห็นเรือโดยสารแล่นเข้ามาพอดเี แต่ไม่ทันยกแขนโบกเรือก็เลี้ยวมาจอดเทียบยังท่าหน้า ฉันเฝ้าสังเเกตการณ์ด้วยความอยากรู้ปนประหลาดใจ

ใครคนหนึ่งกระโดดขึ้นมเา เป็นคนหนุ่มสูงชะลูดรูปร่างเฝ้งผายและแต่งตัวอย่างทันสมัย เขาสวมเสื้อเีตสีเียวกับกางเกงสีน้ำตาลเข้มกลมกลืนกับสีผิวที่เออกเป็นสีน้ำตาลมีชีวิตชีวา ต่างจากตัวฉันที่ขาวซีด แต่ฉันไม่ทันได้เมองหน้าเพราะต้องรีบลงเรือก่อนที่มันจะออกโดยไม่รอ ทว่าคนมาใหม่กลับเข้ามาเินขวางจนฉันเดินชนหัวเไหลเข้าเต็ม ๆ

“คุณคริษฐ์?”

ฉันถอยหนีโดยอัตโนมัติ เสียงทุ้มน่าเกรงขามนั้นทำเอาฉันตกใจ แต่เมื่อได้เเห็นคนตรงหน้าชัด ๆ ฉันก็นิ่งไปทันใด พลันมือเไม่แข็งแรงเขยื้อนเไม่ได้เมื่อเห็นรอยยิ้มแห่งความยินดีทีได้พบกันอีก

แขวนเไม่เีเด็กหนุ่มหน้าตากะลิมกะเหล็ยคนเดิมอีกต่อไป

แล้ว บัดนี้ได้รับใช้ที่สนิทกับฉันมากที่สุดกลายเป็นคนหนุ่มแต่งตัวโก้ หน้าตาหล่อเหลาคมขำเข้าท่า รูปร่างสูง ตัวไม่บางไม่หนา ตากลม และโต คิ้วดกเข้มแต่เป็นทรงดั่งคันศร ผมหยักศกดำขลับแสงข้างอย่างเป็นทรงสบายๆ ไม่เป็นทางการ ที่เตะตาฉันอยู่มากเห็นจะเป็น จมูกโด่งและปากรูปกระชับที่มองเผินๆ เหมือนเผยอยู่ตลอดเวลา หากใครเห็นแวบแรกจะทักว่าเป็นชาวต่างชาติก็ไม่ผิดแต่อย่างใด

แต่แล้วโบหน้ายินดีก็มลายหาย อาจเพราะแว่นเพ็ง ปะติดปะต่อได้ว่าฉันคงจะรู้เรื่องทั้งหมดเข้าแล้ว ฉันนึกเสียดาย รอยยิ้มสดใสเมื่อครูนี้อยู่ในอก แว่นถอยไปยืนกุมมืออย่างเจียมตน ทำให้ฉันเห็นว่ารอยนตโดยสรวลล่าที่เข่าเพ็งขึ้นมาเล่นออกจากท่า เรียบร้อยแล้ว

“ไปไหนหรือครับ”

“จะไปหาอะไรกิน” ฉันมัวแต่กระวนกระวายจนไม่ทันได้ยิน เสียงของตัวเอง แต่แว่นหน้าเสียลงอย่างเห็นได้ชัด ชายหนุ่มรีบโค้งศีรษะ เมื่อห้าปีก่อนเขาจะทำแบบนี้ทุกครั้งเมื่อต้องคอยรับคำสั่ง จากฉัน

“คุณคริษฐ์อยากกินอะไร ผมจะไปซื้อให้ ขึ้นไปเองจะถูก คุณนายโฉมดุเอา”

“คุณแม่ไม่ดูฉันอีกต่อไปแล้วละ” ฉันบอก เบะปากขึ้นมาเสีย ดื้อๆ ฉันอยากจะหนีหน้าเขา แต่ก็ทำไม่ได้ “ทำไมนายต้องปิดบังฉัน”

“ผม...” แว่นสบตาฉัน เขาคงเห็นความผิดหวังเข้าอย่างจริงจัง หลบสายตากันไปอีก “ผมเองก็เสียใจ นั่นก็พี่สาวของผม...”

“ฉันไม่สนเรื่องนั้น” ฉันรู้ว่าเขากำลังจะพูดอะไร “ฉันหมายถึง เรื่องที่นายได้ทุนเรียนหนังสือจากคุณพ่อ ฉันไม่เคยรู้เรื่องพวกนี้เลย”

“ผมไม่ได้ตั้งใจจะปิดบัง แต่คุณท่านกำชับไว้ว่าอย่าเล่าเรื่อง นี่เนจจดหมาย จะทำให้คุณคริษฐ์แฉ่งไม่เป็นอันสนใจการเล่าเรียน”

ฉันได้แต่เอ็ง “คุณพ่ออ้างอย่างนั้นหรือ”

“ครับคุณครูครับ”

“แล้วนายก็เชื่อ” เรื่องนี้ทำให้ฉันผิดหวังในตัวแขวนมากกว่าเดิม แต่ฉันก็พยักหน้าเมื่อสุดท้ายเข้าใจได้ว่าแขวนอยู่ในสถานะใด...หมายถึงสถานะก่อนที่พี่สาวเขาจะกลายเป็นเมียอีกคนของคุณพ่อแขวนเองคงไม่อาจปฏิเสธคำสั่งของเจ้านายได้อยู่แล้ว

“ผมผิดเองที่ขอคุณท่านเรียนหนังสือ ใจจริงผมอยากเรียนจบแค่ชั้นมัธยมฯ เท่านั้น เรื่องวิทยาลัยเป็นความกรุณาอันล้นพ้นของคุณท่านแทบทั้งสิ้น”

“นายไม่ต้องพูดอะไรแล้ว” ฉันพูดสวนเขาไป “ฉันขอยินดีกับความสำเร็จของนาย อ้อ ฉันไม่หิวแล้วละ คงไม่ต้องรบกวนนายหรอก”

“คุณครูครับ...”

ฉันตั้งใจว่าจะรีบหันหลัง แต่สุดท้ายก็ต้องหันกลับมาองหน้าแขวนอีก “แต่ฉันก็ตั้งใจที่ได้เจอนาย”

แขวนนิ่งไป มีรอยยิ้มบางๆ และลักยิ้มผุดขึ้นที่ข้างแก้ม เขากำลังดีใจเป็นอย่างมาก ฉันดูออก

“ผมก็ตั้งใจที่ได้เห็นหน้าคุณครูอีก” แขวงกล่าวออกมาด้วยเสียงทุ้มทว่านุ่มจับใจ “ผมคิดถึงคุณครูเสมอ”

เรามองตากันสักพัก บางสิ่งบางอย่างบอกว่านั้นคือคำตอบที่ใจของฉันอยากได้ยินมากที่สุด แต่ฉันกลับทำได้เพียงพยักหน้าเชื่องๆ เอาสองมือล้วงกระเป๋ากางเกงแล้วรีบหมุนตัวเดินจากมาอย่างรวดเร็ว

เมื่อเขวนกลับบ้าน หน้าที่คนสนิทจึงตกเป็นของเขาโดย

ปริยาย เขวนแทบจะตามติดคุณพ่อทุกฝีก้าว ไม่ว่าจะในบ้านหรือ ยามใดก็ตาม คุณพ่อต้องออกไปทำธุระ เขวนก็จะรับหน้าที่เป็นสารทึ ให้เสมอ ส่วนบุญเพิ่งได้เลื่อนขั้นเป็นทนายหน้าหอแทนตำแหน่งเดิม ทางด้านป้าจาน แม้ไม่ต้องรับคำสั่งใดๆ เป็นกิจจะลักษณะ แก่ก็ ขึ้นอาสาควบคุมงานทุกอย่างภายในบ้านเองอยู่แล้ว เรื่องนั้นคุณพ่อ ไม่ติดใจ มีหน้าซำยังคอยเอ่ยปากชมว่าแม่ยายขยันขันแข็ง บ้านช่อง จึงสะอาดเรียบร้อยสมใจท่าน ฉันได้ยินแล้วครั้นเนื้อครั้นตัว เกิดรู้สึก วิงเวียนศีรษะอยากอาเจียน พยายามบอกตัวเองว่านั่นเป็นอาการ ลมแดด แต่ที่จริงแล้ววันนั้นฉันเอาแต่อ่านหนังสืออยู่ในห้องเท่านั้น

คุณแม่นั่งเฝ้าซุ่มมาหลายวันแล้ว แต่เมื่อมีใครจู่เข้าไปถามเข้า ท่านก็จะยิ้มแล้วปฏิเสธว่าปกติดี เห็นอย่างนั้นฉันจึงคอยเฝ้าสังเกต ท่านอยู่ห่างๆ หากต้องการพูดกับฉัน คุณแม่ก็จะเข้ามาหาด้วย ตนเอง ท่านทำตัวเป็นปกติต่อหน้าฉันเสมอ ยังเข้มงวดเสมอไม่เคย เปลี่ยน

วันหนึ่งหลังเสร็จจากร่วมโต๊ะรับประทานอาหารมื้อเย็น คุณแม่ก็เอ่ยกับคุณพ่อซึ่งกำลังเฝ้าสังวาลย์อยู่ว่า

“คุณพี่ยะเข้านอนเลยไหมคะ จะได้ให้เด็กมันเตรียมน้ำในอ่างไว้ให้ ไปราชมการมาเหนื่อยๆ แชน้ำอุ่นสักหน่อยคงสบายตัว”

คุณพ่อชะงัก ใช้เวลาครุ่นคิดครู่หนึ่ง ก่อนตอบ

“คุณโชมให้เด็กมันเตรียมห้องชั้นล่างไว้เห็นจะดีกว่า ฉันจะให้สร้อยขึ้นมานอนบนบ้าน”

คุณแม่แม่ปากจึงเก็บอาการหน้าเสียได้ทันควัน ฉันเดาว่าท่านคงตกใจอย่างมาก เพียงแต่เก็บอารมณ์ไว้ ท่านพูดต่ออย่างใจเย็น

“บนบ้าน...บ้านเราหรือคะ”

คำถามนั้นคงมีนัยมากกว่าคำที่พูดออกไป เพราะฉันเห็นคุณพ่อถอนหายใจแล้วทำสายตาเลิกลั้กประหนึ่งคนเอือมระอา

“ใช่ซี ลูกนอนบ้านคนใช้มันคงอึดอัด เลี้ยงเด็กทารกควรมีห้องหับกว้างๆ ที่ระบายอากาศได้ดี มันจะได้ไม่ตื่นมาร้องไห้กวนทอนดึกๆ สร้อยบอกว่าลูกนอนเหวี่ยงท่วมมาหลายวันแล้ว”

คำว่า ‘ลูก’ ทำให้ฉันสะดุ้ง กว่าจะคิดได้ว่าไม่ใช่ตัวเองก็กินเวลานานพอสมควร

“แล้วสร้อยล่ะคะคุณพี่ย”

“ให้สร้อยขึ้นมานอนกับลูกด้วยก็ดี ฉันจะได้ตื่นลงมาช่วยสร้อยเฝ้าลูกทัน...ไม่ต้องห่วงหน้าคุณโชม เด็กมันโตก็ให้กลับไปอยู่บ้านเดิม”

“คุณพี่ยังไม่คิดจะเอาสองแม่ลูกขึ้นมายู่บนบ้านนี่เป็นการถาวรหรือ ไช้ไหมคะ”

“ก็แล้วแต่คุณซี เรื่องนี้ฉันให้คุณโชมตัดสินใจเองนั่นละ ฉันไม่ยุ่งหรอก” พูดเพียงแค่นั้นคุณพ่อก็กลับไปเล่นกับน้องสาวต่างมารดาของฉันต่อ

คุณแม่ทำเหมือนจะพูดอีกครั้ง แต่กลับโดนขัดโดยเสียงแจ๊น ๆ
 รำคาญ

“แต่ดิฉันว่าถึงนางสังวาลย์มันจะโตขึ้นก็ควรให้อยู่บ้านหลังนี้
 นะคะ อย่างไรเสียมันก็เป็นลูกคุณท่าน มีศักดิ์และสิทธิ์ครบถ้วน
 ทุกประการ”

อยู่ ๆ ป้าจันก็ค่อนข้างฉงนอึ้นรอบเดิม แต่หนนี้ฉันทนไม่หนีหน้า
 อยากรู้เหมือนกันว่ามันเป็นอะไรกันนักกันหนา ฉันทึ่งใจจนต้องกลับ
 อย่างหาเรื่องไม่ยอมแพ้ จานผะ ธิบเบือนหน้าหนีทันที ฉันทแค้น
 หัวเราะ นึกเวทนาความซี้ซั้วดีแต่ปากของมันอยู่ในใจ

คุณแม่เอ่ยขึ้นมามากครั้งหลังจากนี้ไปเป็นนาที จงใจกล่าว
 กับคุณพ่อเพียงคนเดียวเท่านั้น

“เอาอย่างนี้ไหมคะ ให้สร้อยกับลูกขึ้นมายุ่นบนนี้เป็นการ
 ชั่วคราว ระหว่างนี้ก็ปลูกบ้านอีกหลังไว้ให้ครอบครัวของสร้อยอยู่
 อาศัย ที่ดินเรายังพอมีที่ว่างอยู่บ้าง คาดว่าคงสร้างบ้านงาม ๆ ขนาด
 พอเหมาะได้อีกสักหลังหนึ่ง”

นั่นคือการสู้กลับของคุณแม่ การต่อสู้ของคุณนายโฉมมักเป็น
 ไปด้วยความประนีประนอมเสมอไม่เคยเปลี่ยน

คุณพ่อชอบใจแผนนี้ ท่านพยักหน้ารับอย่างเห็นด้วย ทั้งยัง
 ขอให้คุณแม่รับหน้าที่เป็นแม่จันดำเนินเรื่องจนบ้านปลูกแล้วเสร็จ
 จานพอใจเป็นอย่างมากจนซ่อนสีหน้าไม่มิด ทางสร้อยไหวแม่จัน
 ด้วยความนอบน้อมสำนึกบุญคุณ ส่วนบุญเพ็งก็ได้แต่นั่งฟังนิ่ง ๆ
 ในฐานะผู้กลืนไม่เข้าคายไม่ออกเหมือนเคย

แขวนไม่ได้อยู่ในวงสนทนา ฉันคิดว่าเขาคงออกไปเที่ยวเตร่
 ตามประสาคนหนุ่ม มีหลายคืนที่ฉันยังไม่เข้านอนแล้วเผลอมองเห็น
 เขาย่องเข้าบ้านในเวลามืด ๆ ค่ำ ๆ ผ่านทางหน้าต่าง

มีอยู่วันหนึ่งแขวนหน้าแดงแจ๋กลับมาบ้านหลังจากไปร่วม

สังสรรค์กับเพื่อนเก่า ชายเสื้อหลุดลุ่ยไม่เป็นระเบียบแต่ฉันมองว่า เขาดูดีขึ้นยิ่งกว่าที่เป็นปกติเสียอีก ฉันมัวแต่มองเพลิน ไม่ทันได้ ตั้งตัวเมื่อแขนงแขนขึ้นมาสบตากัน ฉันใจสั่น ผวาหน้าตัง ลนลาน ปิดม่านและรีบดับไฟเข้านอนทันที แต่กว่าจะหลับสนิทก็เห็นดวง อาทิตย์ขึ้นรำไร

ทว่าฉันคิดผิด แขนงไม่ได้ออกไปข้างนอกแต่อย่างใด อันที่จริง เขาอยู่ในห้องของฉัน คนหนุ่มออกมาจากห้องน้ำเวลาเดียวกับที่ฉัน หย่อนตัวนั่งลงยังโต๊ะอ่านหนังสือพอดี ฉันตกใจอยู่บ้าง แต่ใบหน้า นั้นช่วยให้จิตใจของฉันค่อย ๆ สงบลง

“นายมาทำอะไร”

“ผมมาใส่น้ำอุ่นให้คุณคริสตัล” แขนงบอก ไม่ลืมผายมือไป ยังประตูที่เพิ่งออกมาเพื่อยืนยัน เขายังคงกุมมือระหว่างพูดคุยกับ ฉัน ในขณะที่แม่และพี่สาวไม่ทำอย่างนั้นอีกต่อไปแล้ว

บ้านหลังนี้มีสามห้องน้ำ คืออยู่ในห้องนอนของฉันกับห้อง นอนใหญ่อย่างละห้อง โดยยังมีอีกหนึ่งห้องที่อยู่ชั้นล่าง สวยงาม หรรษาด้วยการใช้เครื่องตกแต่งอย่างดี จุดประสงค์เพื่อไว้รับรองแขก เวลาแวะมาเยี่ยมเยียน จึงไม่ค่อยมีใครได้ใช้เท่าไร

ฉันพยักหน้า ถ้าอย่างนั้นฉันก็จะอาบนํ้า ไม่อยากให้น้ำเย็น เสียก่อน

ฉันลุกจากเก้าอี้ ตั้งใจจะปลดเสื้อผ้า แต่ชะงักมือไว้ทัน เพิ่ง เห็นว่าแขนงยังคงยืนอยู่ที่เดิม ไม่ขยับเขยื้อนไปไหน

“แขนงจะเอาอะไรหรือเปล่า”

“ผมอยากบอกกับคุณคริสตัลไว้นะครับ หากคุณต้องการอะไร ก็สามารถเรียกใช้ผมได้เหมือนเดิม ผมยินดีเสมอ”

แขนงคงจับสังเกตได้ว่าตลอดหลายวันมานี้ฉันเอาแต่เมินเขา หากต้องการอะไรฉันมักหลีกเลี่ยงเพื่อไปขอความช่วยเหลือจากแม่ ๆ ในครัวมากกว่า ฉันไม่อยากใช้แขนงต่อหน้าคนในบ้าน ฉันรำคาญ

สายตาและน้ำเสียงกระแทกกระทั้นของจ่าน แต่ฉันจะไม่บอกเรื่องนี้กับเขา อย่างน้อยทั้งสองก็เป็นแม่ลูกกัน จึงอ้างเป็นเรื่องอื่น

“ฉันไม่กล้าใช้นายหรือ นายเป็นคนสนิทของคุณพ่อ ชินเรียกใช้ฉันมาจะโดนดูเอา”

“ผมไม่ได้เป็นคนสนิทของคุณแล้วหรือ”

ประโยคนั้นเหมือนจะถาม แต่ฉันหาคำตอบไม่ถูก จึงได้แต่เงิบก่อนเปลี่ยนเรื่องคุย

“ใส่น้ำในอ่างให้ไหม วันนี้ฉันอยากแช่น้ำ”

“คุณครูยังไม่ตอบคำถามของผม”

สุดท้ายก็ต้องวกกลับมาเรื่องเดิมอีกจนได้ “ฉันไม่มีคนสนิททั้งนั้น ไม่มีอีกแล้ว...นับแต่นายไปกับคุณพ่อ”

“ผมนึกว่าการที่เราเขียนหากันจะช่วยประคองความสัมพันธ์ของเราไว้ ผมเสียใจที่เราห่างเหินกันขนาดนี้”

หากเป็นคนอื่นเช่นผู้หลักผู้ใหญ่ในบ้านคงจะตวาดด่าทอแขวนว่า สามหาว่าไม่เจียมมกะลาหัวเพราะลามปามเจ้านาย แต่ฉันจะไม่ทำ ฉันไม่เคยขึ้นเสียงกับเด็กรับใช้ในบ้าน ทุกคนล้วนใจดีกับฉัน จึงไม่มีเหตุใดที่ต้องทำกิริยาไร้วุฒิภาวะแบบนั้นสักนิดเดียว และหากจะให้พูดกันตามตรง แขวงสูงกว่าฉันมากในทางคุณวุฒิ ฉันต่างหากที่เป็นผู้น้อยสำหรับเขา

“พรุ่งนี้ฉันต้องทำบุญี่ มานั่งเล่นด้วยกันไหม”

แขวนค่อยๆ ยิ้มออกมาในที่สุด “ยินดีเป็นอย่างยิ่งครับคุณครู”

ฉันไม่อยากพูดอะไรอีก ก่อนจะเริ่มค่อยๆ ปลดกระดุมเสื้อแขวนริบเดินเข้ามายื่นมือขึ้นอาสาจะช่วยเหลืออย่างที่เขาเคยทำให้ เมื่อครั้งที่ฉันยังเด็กกว่านี้

“ไม่ต้องหรือก คุณโตแล้ว ไม่ต้องการใครมาคอยดูแลเรื่องหุยมหิมา อายเขา”

“จริงหรือ คุณคริษฐ์โตจริงหรือ”

ฉันไม่ชอบใจน้ำเสียงติดข้นแบบนั้นเลย ฉันอยากหยิกเขา

“นายเองก็เถอะ อีกหน่อยคงแก่”

“แกซิ ผมอายุมากกว่าคุณคริษฐ์ไม่ใช่หรือครับ” แชนคลียิ้ม
ฉันหลบสายตาเขาไม่ทัน ได้แต่ยืนหน้าชาในระยะประชิด เป็นความรู้สึกที่ประหลาด “คุณคริษฐ์หน้าตาดีทีเดียว อย่างกับพระเอกละคร
ยี่เก เหมือนคุณผู้หญิง”

“ใคร ๆ ก็บอกว่าฉันเหมือนคุณแม่ คงจะดีหากมีอะไรเหมือน
คุณพ่อบ้าง”

พอล่าวถึงท่าน แชนก็วิ่งไปก่อนแน้มปากแน่น ก่อนจะรับ
เสื้อใช้แล้วจากฉันไปถือไว้ ที่แรกทำเหมือนว่าจะพูดอะไรออกมา
แต่แล้วอยู่ ๆ ก็ยกมือไหว้ฉันเสียดื้อ ๆ ฉันพนมมือตั้งรับแทบไม่ทัน
“อะไรของแชน”

“ผมอยากกราบขอโทษแทนพี่สร้อย ผมเคยหาทางขัดขวาง
เรื่องนี้แล้ว แต่ไม่เป็นผล เมื่อคุณท่านต้องการอย่างนั้นผมก็ไม่อาจ
ขัดได้ ผมเองก็เสียใจและรู้สึกแย่มากตลอด”

“คนที่ควรไปกราบขอโทษคือคุณแม่โน่น แล้วให้พูดก็พูดเถอะ
คนที่นายเห็นว่าผิดยังอยู่สุขสบายลอยหน้าลอยตา อย่าเดือดร้อน
คิดขอโทษแทนใครเลย”

แชนอึ้งจนพูดไม่ออก นั่นทำให้ฉันคิดทบทวนสิ่งที่พูดไป
เสียใหม่ เกิดรู้สึกไม่ดีและเสียใจขึ้นมากะทันหัน

“ขอโทษ ฉันไม่ได้ตั้งใจ นั่นเองก็พี่สาวนาย”

“คุณคริษฐ์ด่าเถิดครับ อยากด่าอะไรก็ได้ ผมเข้าใจ แต่ให้
ด่ากับผม อย่าไปว่าถึงพี่สร้อยหรือพ่อกับแม่ท่านเลย”

“เอะ?! แชนนี่แปลก ก็บอกอยู่แล้ว...” ฉันสงบปากได้ทันควัน
และถอนหายใจยาว ช่วยระงับอารมณ์ได้ดี ก่อนพูดอีกครั้งด้วย
น้ำเสียงปกติ “ฉันไม่ว่าแชนหรอก จะว่าทำไม แชนไม่ได้ทำอะไร

ให้ฉัน”

“คุณคริษฐ์ครับ...”

“เลิกพูดซะที่ได้ไหม ฉันอยากแช่น้ำเต็มแก้ว นายไม่่วงบ้างหรือไง ดึกตื่นปานนี้”

แขวนยอมแพ้ เขาค่อยๆ พับเสื้อของฉันอย่างเบามือและทะนุถนอม ฉันนึกว่าเราจะเลิกคุยกันเพียงเท่านั้น แต่เขาก็เอ่ยขึ้นมาอีกจนได้

“ผมอยากจะขอโทษอีกครั้งสำหรับเรื่องที่ผมปิดบังคุณทั้งหมด...หากนั่นทำให้คุณเสียใจ”

“บ้านนี้ยังมีเรื่องอีกมากมายให้ปวดหัว ฉันเลิกคิดแล้ว ทุกเรื่องเลย...และนายเองก็โชคดีแล้วที่ได้เล่าเรียนเมืองนอกเมืองนา ภูมิใจเถิด”

แม้ฉันจะพูดความจริงอย่างใจคิดออกไป แต่แขวนยังเอาแต่ยืนนิ่งเป็นนาที ไร้การตอบรับหรือคำพูดใด ๆ อีกต่อจากนั้น ชายหนุ่มพยักหน้ารับเบา ๆ ดูเหมือนว่าเขาพร้อมจะออกไปจากห้องนอนของฉันแล้ว

ฉันมองตามแผ่นหลังกว้างเหมือนคુંน้ำที่เงยบสงบ แล้วก็เกิดรู้สึกขังใจขึ้นมา ขณะที่อีกฝ่ายกำลังเปิดประตู ฉันจึงหลุดปากเรียกชื่อเขาไว้

“แขวน”

“ครับ คุณคริษฐ์” ชายหนุ่มเอี้ยวตัวกลับมาสบตา ทำท่าทำทางเจียมตนเหมือนเคย

“แขวน ฉัน...”

ฉันตัดสินใจเอ่ยออกไป...เป็นสิ่งที่ฉันจะบอกเมื่อเราได้เจอกันเมื่อวันก่อน แต่ไม่มีโอกาสได้พูด

“ฉันเองก็คิดถึงนายเหมือนกัน”

เป็นดั่งที่คาดไว้ แขวงยิ้มกว้างบ่งบอกว่าดีใจอย่างถึงที่สุด

ท่าทีเซื่องซึมประหลาดๆ ก่อนนี้หายเป็นปลิดทิ้ง รวากับว่านั่นคือ
สิ่งที่ใจของเขาเองก็ต้องการได้ยื่นมาโดยตลอด...ไม่ต่างกัน